

La importància de la vida contemplativa per a l'Església

Romà Casanova, bisbe de Vic

La vitalitat d'una Església es pot mesurar de moltes maneres. De fet, són molts els paràmetres a tenir en compte. N'hi ha un de molt clar: el nombre de vocacions a la vida sacerdotal i consagrada. No podem oblidar que d'una vida cristiana autèntica sorgeixen, sense cap campanya projectada, els joves que senten en el seu cor la crida a lliurar-se al Senyor en la diversitat de ministeris, carismes i dons. Aquest diumenge en què celebrem la solemnitat de la Santíssima Trinitat, en el qual es fa una mirada agraïda a la vida contemplativa dins l'Església, no puc deixar d'esmentar el tancament definitiu del monestir de clarisses caputxines de Manresa. A una diòcesi com la nostra li dol que a la ciutat de Manresa ja no hi hagi vida contemplativa claustral, amb tot el bé que aquestes cases religioses aporten a la comunitat cristiana i a la mateixa societat.

Les vocacions a la vida contemplativa ens fan palès que el Senyor és viu

Tanmateix, hem de donar gràcies a Déu perquè ell continua cridant joves que ingressen als monestirs de la nostra diòcesi, com els de carmelites descalces i el d'adoratrius perpètues. Hem de reconèixer, doncs, que el Senyor continua beneint-nos amb aquesta presència profètica que ens parla d'esperança. Que dones joves sentin en el seu cor la crida a lliurar-se del tot a Déu en la radicalitat de la vida claustral, ens fa palès que el Senyor és viu, que la comunió de vida i santedat en el Cos de Crist és una realitat, que la nostra herència és la participació en les noces eternes de l'Anyell; en menys paraules: la nostra esperança viva és el nostre estimat Jesús.

Com a comunitat eclesial, doncs, hem d'agraciar al Senyor el do de la vida contemplativa entre nosaltres. La seva

presència en els claustres no els allunya pas de la vida eclesial ni de la societat. El seu treball primordial és el de cercar el rostre de Déu. Aquest és el repte fonamental de tota persona per a viure l'autèntica humanitat. Els contemplatius, havent escoltat la crida, es lliuren de ple a aquesta missió humana i eclesial. Ells són els capdavanters en aquesta lluita de tots. L'Església és com el cos: té molts membres amb diferents funcions, tots ells necessaris. Tota religiosa contemplativa del nostre bisbat, lliurant-se completament en la caritat, ens aporta a tots nosaltres, en la unitat de l'únic cos de Crist, aquesta recerca del rostre de Déu. El que ella viu ens pertany a tots; així com les nostres vivències humanes i cristianes de cada un de nosaltres, també pertanyen a ella.

